

РЕШЕНИЕ

№ 3278

гр. София, 26.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **13961** по описа за **2019** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на ЗД [фирма], чрез процесуалния си представител адв. Г., срещу решение от 31.10.2019г., постановено по НАХД № 11638 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 2 – ри състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-633/14.06.2019 г., издадено от заместващ заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора, на основание чл. 644, ал. 2 във вр. ал. 1, т. 2 вр. § 1, т. 51 от ДР на Кодекса за застраховането /КЗ/ е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 2500 лева, за извършено нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс /НПК/, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Твърди се, че в случая безспорно не е налице повторност при извършване на нарушението. Освен това оспорва възприетото от органа, че нарушението е извършено в условията на повторност. Неправилна е правната квалификация на

твърдяното нарушение – приложими са разпоредбите на чл. 496 и следващите КЗ. Твърди се също така, че наложеното наказание не съответства на тежестта и характера на извършеното нарушение. Неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено изцяло наказателното постановление, алтернативно – за прилагане на чл. 28 ЗАНН, или за преквалифициране на наложената санкция по основния състав, тъй като деянието не било извършено в условията на повторност.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не изпраща представител.

Ответникът – Комисията за финансов надзор, се представлява от юрк С., който оспорва жалбата и моли за оставане в сила обжалваното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 24.01.2014г. е сключен договор между ЗД [фирма] и Е. М. З. е сключен договор за – полица №02114000444479 за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение МПС – лек автомобил – марка Фолксваген“, модел „Поло“, с рег. [рег.номер на МПС] , със срок от 25.01.2014г. до 25.01.2015г.

На 03.07.2014г. е възникнало ПТП с участието на автомобила, собственост на З., но управляван от друго лице – Г. Г..Инцидентът настъпил по вина на водача, като при него има пострадали малолетни деца. Пред застрахователя е подадено застрахователни претенция , заведена като две щети - №[ЕГН] и [ЕГН] от 08.10.2018г. С писмо от 24.10.2018г. застрахователят изискал допълнителни доказателства, които са представени с писмо от 04.12.2018г. На 04.01.2019г. между застрахователя и пострадалите малолетни, чрез техните законни представители били сключени споразумения, по силата на които застрахователят се задължава да изплати на всяко от лицата по 800 лева. До началото на месец февруари, 2019г. така определените обезщетения не са изплатени, въпреки представянето на банкови сметки за това.

На 11.02.2019г.е депозирана жалба в КФН . След извършена проверка и изискана преписка по щетите, е прието, че са извършени две административни нарушения, за неизпълнение на дружеството на задължение по чл. 496, ал.2 2 във връзка с ал.1 от КЗ, като не се е произнесло окончателно в тримесечен срок от предявяване на претенциите с № [ЕГН] от 08.10.2018г. и №[ЕГН]/08.10.2018г., т.е. до 08.01.2019г. включително, а дружеството е изплатило обезщетенията на двамата пострадали на 22.02.2019г. Прието е, че нарушенията са осъществени на 09.01.2019г. За последното е съставен АУАН, въз основа на който е издадено НП Р-10-633 от 14.06.2019г. на Заместник председателя на КФН, с което на дружеството са наложени две отделни санкции, всяка в размер на 2000 лева. Съобразен е и §1, т. 51 от ДР на КЗ, поради наличие на условията на повторност.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът извел: Административнонаказателното производство е проведено без допускане на съществени пропуски, като вменените нарушения са напълно доказани и съответно квалифицирани и санкционирани. Съдът приел за неоснователни твърденията на

жалбоподателя за липса на нарушения. Обсъдил преписката, депозирана по делото и направил извод, че безспорно към 04.12.2018г. пред застрахователя са били представени всички необходими документи за доказване на щетите, поради което застрахователят е следвало да премине към изплащане, считано в тримесечния срок, който е започнал да тече на 08.10.2018г., т.е. до 08.01.2019г. вкл., което не е сторил. Последното е отчетено като нарушение на чл. 496, ал.2 във връзка с ал.1 от КЗ. Съдът споделил и начина, и размера на определените наказания, а именно – имуществени санкции в предвидения от закона размер. Развил съображения относно наличието на института „повторност“. Извел извод, че липсва „маловажност“ на нарушението. По изложените съображения, потвърдил напълно оспореното пред него НП.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

При неоспорените по същество от ЗД фактически установявания на въззивния съд, обвързващи и касационната инстанция /по аргумент от чл. 220 АПК/, за непроизнасяне от застрахователя в 3-месечен от предявяване на претенцията от застрахованите лица. В качеството му на страна по застрахователния договор, пред която е предявена претенцията, дружеството е субект на задължението да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащане в определения от разпоредбата срок. Неизпълнението на задължението е правно-релевантният факт, осъществяващ състава на нарушение по чл. 496, ал.2 във връзка с ал.1от КЗ, а в относимата към случая хипотеза на повторност по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ – по ал. 2 на чл. 644 от кодекса. Поради това и обективната отговорност на юридическото лице е реализирана правомерно.

Противно на довода в жалбата на застрахователя, правната квалификация в АУАН и НП кореспондира с нарушението. Отношението на чл. 496, ал. 1 към чл. 108, ал. 1 КЗ като на специална към обща норма, на което се позовава, би било правно значимо в случай, че те уреждат по различен начин идентични хипотези. Тогава би се проявило и дерогиращото действие на специалната норма. Между чл. 108, ал. 1 КЗ, приложима към сроковете за произнасяне по всички застрахователни претенции, и чл. 496, ал. 1 не е налице противоречие. Последната правна норма представлява гаранция за защита правата на потребителите на застрахователни услуги, тъй като въвежда краен, определен срок, в рамките на който застрахователят е длъжен да се произнесе по предявените претенции. Разпоредбата е израз на засилена законодателна закрила и се отнася само за претенции по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Обратно, разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ се прилага при уреждане на претенции по всички видове застраховки. Следователно, съдът намира, че при предявена претенция по ЗЗГОА, застрахователят следва да се произнесе в срок 15 дни от представяне на доказателствата по чл. 106 КЗ, но не по-късно от три месеца от завеждането на претенцията. По тази причина, двете разпоредби са допълващи, като чл. 496, ал. 1 и ал. 2 КЗ не съдържа специални правила, които да дерогират общите такива по чл. 108, ал. 1 КЗ.

Претенциите са заявени на 08.10.2018г., поради което тримесечният срок изтича на 08.01.2019г., вкл. Считано от 04.12.2018г. са отпаднали всички пречки за реализиране на изплащане на обезщетенията, което е следвало да бъде сторено до 08.01.2019г., което не е сторено.

Наложено с НП наказание е определено справедливо, тъй като санкциониращият орган се е съобразил с критериите за определяне на наказанието по чл. 27, ал. 2 ЗАНН.

С нормите, регламентиращи сроковете за произнасяне по застрахователни претенции, се преследват целите по чл. 2 КЗ, една от които е защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги. Приключването в срок на заведената претенция за изплащане на обезщетение е едно от средствата за защита на тези интереси, а именно – бързото уреждане на претенции към потребителите на застрахователни услуги. Нарушението е повторно, което показва, че застрахователят проявява тенденция да не спазва разпоредбите, регламентиращи задълженията му в основен сегмент от неговата дейност.

Предвид изложеното, решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 31.10.2019г., постановено по НАХД № 11638 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 2 – ри състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-633/14.06.2019 г., издадено от заместващ заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/.

ОСЪЖДА ЗД [фирма] да заплати в полза на КФН сумата от 80 / осемдесет/ лева, на основание чл. 63, ал.3 от ЗАНН във връзка с чл. 37 от ЗПП и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: